

Lihtsalt ja unenägudes

Vasakult: Merle Rekaya, Laine Lehto, Renate Pihl, Anneli Meisterson ja Pilvi Karu. Foto on tähelepanuväärne sellepoolest, et kümme naise on saanud kuldmedali. FOTO: Gert Lutter

Juba pärast viiendat aastat tekkis meis kindlus, et selle konkursi ümber võiks ehitada palju rohkem, kui ainult oleks jõudu ja inimesi, kellega seda teha.

Ei saa märkimata jätta, et kui jaanuari lõpus see üritus on toimunud, siis siin suhteliselt vaikes Kuressaare midagi ikkagi toimub.

Ja ma usun, et kui toimuks ka päev varem ja hiljem, mis lisanduks konkursile, siis oleks selles potentsiaali. See võima-

lus tuleb tõsiselt ette võtta ja läbi arutada.

Festival Solistica?

Just. Selles vaates saan mina olla algataja või tagantkiitja, sest täna on meie vabatahtliku tiimi võimekus umbes 60 lapse kahepäevase lauluvõistluse ning kõige sellele kaasneva korraldamine. Aga kui mõelda juba laiemalt, siis on vaja koostööd. See on kindlasti üks asi, millega ma tahan edasi minna, et omalt poolt need kaardid ja mõtted välja käia.

See, et kümme aastat on kõik toimunud, ei ole mingi argument. Tegelikult asjad ei saa valmis, konkursid ei saa valmis ja ei ole garantiid, et need on ka järgmised kümme aastat huvitavad. Kõik on pidevas muutumises! Ei ole varianti, et mõte saaks puhkama jääda.

Ilus näide on Jõgeval toimuvad Alo Mattiisenile pühendatud muusikapäevad. Kui omal ajal alustas Saaremaal solistide-duettide võistlus – Solistica eelkäija –, hakkas Maret Oja Jõgeval tegema Alo Mattiiseni nimelist koolinoorte vokaa-lansamblite konkurssi, mis siiaaani kestab. Konkursi ümber on olnud erinevaid muusikasündmusi, mis seotud Alo Mattiiseni kodukohaga.

Kui siit nüüd edasi unistada, siis võiksid inimesed jaanuari lõpus tulla Saaremaad väisama lihtsalt kui Solistica külalised.

Täpselt. Ja need inimesed on täiesti olemas juba täna, kes tulevad Kuressaarde ainult Solistica pärast. Lihtsalt kuulama! Konkursilt me teeme

ka otseülekandeid, et kõik saavad samal momendil ka oma lapsele kaasa elada. Melu sees olemine on muidugi hoopis teine asi...

Jah, see ei ole massiüritus, loomulikult. Aga kui juba korra kokku tullakse, annaks sellest palju rohkem välja mängida. Et ka meie enda vallainimestel oleks sellest palju rohkem võitu.

Inimesi kõnetavad kultuuri juures täiesti erinevad asjad. On neid, keda noorte asjad üldse ei kõneta või nad ei tule lihtsalt selle peale. Sama asi on ju klassikalise muusikaga. Väga paljud ei saa oma eluajal aru, et seal võiks midagi nende jaoks põnevat olla.

Las Solistica satuvad need, keda see kõnetab, aga selle ümber võiks olla teistsuguseid sündmusi, mis puudutavad teisi inimesi, kust nad oma elamuse kätte saavad.

Näiteks oma suurimad teatrielamus, mis on mind väga liigutanud, olen ma saanud kooliteatrite etendusi vaadates. Kui noorte mängus hakkab midagi juhtuma ja see läheb õigesse kohta, siis see on see, mis mind isiklikult kõnetab. Proffe vaadates seda ei pruugigi juhtuda.

Kes on sinuga koos kümme aastat organiseerimistööd vedanud?

Kümme aastat tagasi meil n-õ tiimi veel ei olnud. Mina ja Renate Pihl olime pealkorraldajad ning meil oli kolm muusat – Laine Lehto, Merle Rekaya ja Anneli Meisterson. Meie oleme asjaga tõesti kõik need kümme aastat seotud olnud.

Alates teisest aastast on meie tiimis olnud Eve Tuisk ja Gert Lutter. Meeskonna suurus kõigub vahemikus seitse kuni kümme. Osa on vahepeal ära käinud ja siis tagasi tulnud.

Lõpetuseks oleks huvitav teada, et kuidas sa jagad Solistica korraldaja ja juhendaja rolli?

See on väga keeruline, kuigi ma igapäevaselt ei mõtle, et kuidas neid rolle ühendada. Juhendaja töö tuleb unenägudesse. Mul on tõesti igal aastal keegi, kes on ka konkursile pääsenud – selles mõttes olen ma õnnelik juhendaja. Aga nad ka kõik teavad, et mul tuleb järgi käia, kui neil on mind vaja. Ma võin neile vabalt konkursipäeval otsa vaadata ja küsida – kas sa tulid kontserdile. Eks ma püüan oma töö enne ära teha, et võistluspäevadel nad must väga ei sõltuks.

Unenägudega on nii, et esimesed tulevad korra suvel ja enne konkursi on nad pidevalt kohal. Üldine stsenaarium unenäos on siis selline, et ma lähen kohale ja ma saan aru, et olen maganud maha kellegi proovi või esinemise, leian graafiku ja kõik on juba toimunud. Ma hakkam oma õpilasi otsima, et küsida, kuidas läks, aga ma ei leia neid.

Viimane unenägu oligi nii, et Martin [Vesberg] tuli mu juurde, et palun, Pilvi, mine nüüd saali, ja ma ärkasin selle peale, et ma otsisin saali, mida ma üles ei leidnudki... Päril elus saan selle situatsiooniga hakkama (*naeris*), unenägudes on keerulisem.

Libe, kr..di libe!

Pealt kuuekümnene vanaema sõidab Tallinnas lapselapsele lasteaeda järele. Pargib auto ja pistab jala autost välja. Oo, ei, ees ootab terve platsi jagu puhast jääd ja üüratut libedust. Vanaema tõstab jala kärmelt autosse tagasi ja püüab hõigata õues mängivale lapselapsele. Too lehvitab ainult vastu, arvates, et vanaemal aega küll ja teda hõigatakse niisama lõbu pärast.

Vanaema proovib uuesti saapaga jääd, kuid ei suuda ennast sundida autost väljuma. Siis meenub Tallinna linnavalitsuse poolt antud juhised – kui olete kuskil jääste oludega hädas, helistage MUPOle. Aja parajaks tegemiseks vanaema helistabki. Vastatakse viisakalt, et paneme aadressi kirja ja esimesel võimalusel tegeleme probleemiga. Selge, seda abi ootama jääda ei saa, aga riskida kukkumisega ka ei julge. Lapselapsed ju ikkagi õhtuks vanaema hoolde usaldatud. Ei või traumapunkti sattuda.

Siis sähvatab valguskiir. Kõrvale pargib auto, kust väljub noorem naine.

„Palun õelge sellele tüdrukule seal, et vanaema ootab, tulgu kohe.“

„Ikka saab,“ vastab noor ema ja ukerdab püsti jäädes üle jäävälja.

Varsti ongi tüdruk auto juures, aga jäänud on veel teine probleem. Lasteaiast tuleb kätte saada ka väiksem vend, keda õues ei paista olevat.

„Ole kena, mine too nüüd venna ka ära.“

„Miks mina, miks?“

„Vanema on vana ja ei julge üle selle libeda jää minna.“

Tüdruk läheb jalgu järel vedades ja igal moel oma vastu-meelsust näidates tagasi.

Paarikümne minuti pärast ilmuvad öde-venda nurga tagant. Vanaema vaatab hirmuga, kuidas kumbki neist korra pikali kukub.

„Laste asi, ehk teevad nalja,“ ei näita vanaema muretsemist välja ja varsti on kõik õnnelikult autos.

„Mis ma sellest ikka järeldan, et on talv ja et igale poole kohe ja kiiresti kruusa ei jätku. Parem on mul karta kui kahetseda,“ vanaema ei ole kurtja tüüp ja elu läheb edasi.

Ikkagi talv ju.

Proua pensionär paneb kodus saapa alla naelad ja läheb linna poodi. Paar talve tagasi ta need rauad ostis, aga iga kord, kui need alla sättis, tuli selline abitu vanainimese tunne peale. Ta teab, et see on valehäbi, aga ikkagi. Nooruses sai ju jää peal liugu lastud, kuidas siis nüüd libedus jalad alt niidab.

Pole pääsu. Üks kukkumine, kus proua õnneks luid ei murdunud, pani mõtlema. Ennast tuleb siiski hoida ja seda ei tee keegi teine, ise peab hoolas olema.

Nii, naelad alla ja minek. Kaubamajja jõudes sikutab proua pensionär naelad siiski alt, sest kivipõrandal astudes need klõbisevad, nagu tahaks öelda – vaadake, siit tuleb vana inimene.

Proua on mõelnud, kas ei saaks neid naelu kuidagi vaiksemaks teha, aga ju siis poleks õues suurt pidamist.

Seega rauad kotti ja poodi. Kõik vajalikud ostud tehtud, järgneb nüüd raskeim osa. Kuidagi tuleb need pidamisnaelad uuesti alla saada. Püstijalu ja lipsti seda ei tee, tuleb leida pink, kus kummi saab korralikult venitada, et see ümber saapa ulatuks.

Kaubamajas sees ta loomulikult sellist asja tegema ei hakka, sest kõik vaatavad. Õnneks on ka pinke. Saab istuda ja kummi sikutada. Üks läheb alla üsna hästi, aga teisega on mingi jama. Noo ei taha paika minna. Paneb juba kurja vanduma.

Mööda läheb noormees ja proua pensionär kujutab juba ette põlastavat pilku tema suunas, kui järsku küsib noormees: „Kas aitan?“

Ilma et proua midagi vastatagi jõuaks, on naelad alla.

„Minu emal on samasugused,“ lisab noormees ning läinud ta ongi.

Proua pensionär on keeletu. Tõuseb aegamisi, kaalutleb justkui millegi üle, lööb siis selja sirgu ja kõnnib uhkelt minema.

„Vot käin jah nende asjandustega, mis see minu asi on, mida teised mõtleavad. Kui arvavad, et olen vana, siis las olla,“ mõtleb proua ja naeratab uhkelt.

Ikkagi talv ju.

Sellel vanadaamil on aga sama kindel arusaam, kui Liia Laatsil filmis „Siin me oleme“.

„Siin ma olen ja siit ma välja ei tule. Mina ootan kliima soojenemist.“

Libedaga see daam õues ei käi. Vanus lubab toas olla ja õnneks on aitajaid, kes toidu koju toovad. Tuba on soe ja miks peaks õues oma luumurdudega riskima.

„Kui läheb soojaks ja kaob libedus, saan liikuma,“ on vanadaami kindel otsus. Ikkagi talv ju.

Eks ta ole, igaüks võitleb selle kr.....di libeduse vastu isemoodi. Vahel ka lihtsalt vandudes.

FOTO: Anneli Tarkmeel